

Hun folder drømmens faner ud i en have i Holte

Malene Landgreen leger med farver, lys og symmetri på Gl. Holtegaard, så det er en lyst. Men der er ikke styr på samtlige af de værker, der skulle vises udendørs.

KUNST

TRINE ROSS

Malene Landgreen: Goodness Gracious!
Gl. Holtegaard, Attemosevej 170, Holte. Til 3. juli

«Hvordan det ser ud, når vi folder drømmens faner ud», som Michael Strunge skrev, kan man lige nu se i barokhaven bag Gl. Holtegaard, for her har Malene Landgreen udstyret samtlige skulpturer i anlægget med vimpler, faner eller flag, der slår smut i vinden.

Overraskende nok indtager langt de fleste af disse kopier efter antikke gudinder og småengle positioner, som i den grad lægger op til fanebæring, samtidig med at man nu for en gangs skyld faktisk får øje på dem, midt mellem alle de maskin-klippe hække.

Den slags drømmefaner kan få mit hjerte til at slå lidt hurtigere, lidt hårdere,

for sikke en glæde, sikke en overraskelse! Og der er mere at glæde sig over indenfor, hvor Landgreen overlegent og elegant folder sine store værker ud i forløb, der fylder samtlige udstillingssale og slår smuk knude på sig selv til sidst, så alting kan begynde forfra igen.

Landgreen er her langt mere løssluppen, morsom og fandenivoldsk, end man kender hende fra store (og virkelig vellykkede) udsmykningsopgaver som den til Rigshospitalet.

Det kan man forvise sig om ved at bladere gennem Roulette Russes nye bog: 'Malene Landgreen - 2011-2022 - Works/In Situ/About'.

Både symmetrisk og tilfældigt

Samtidig bliver det helt tydeligt, at Malene Landgreen (f. 1962) altid har øje for farvernes samspil og gensidige påvirkning. Rigshospitalets store farveflader og de råt sammensyede stofstykker, hun viste i Kunstforeningen Gl. Strand for et par år siden, har lige så logisk ledt frem til Landgreens aktuelle udtryk, hvor indfarvede og let gennemsigtige tekstiler er materialet.

Farvningen er foretaget som 'tie-dye', hvilket på én gang skaber symmetri og lader tilfældet råde.

For Landgreen lader først farven flyde, (forholdsvist) som den vil, men sætter siden det hele i system, så samtlige værker danner par med både det forrige og det næste på væggen.

På den måde opnår Landgreen en forunderlig kombination af ro og dynamik, organisk udfoldelse og æstetik samt lykkelige tilfældigheder underlagt en diskret, men fast kunstnerisk styring. Og så kan man lege videre med de her værker.

Med noget, der til forveksling ligner stolthed, bærer puttierne i Gl. Holtegaards barokhave nu Malene Landgreens drømmefaner som del af hendes udstilling 'Goodness Gracious!'. Pr-foto: David Stjernholm

Forestille sig, at de er vinterhaver fulde af både blomster og skygge, at de er landskaber, man kan tage på vandring i, at de er biologiske spor af storhed og forfald, som man så kan tænke videre over.

Men hvor er sejlet henne?

Udgangspunktet er selve Gammel Holtegaard, bygget på foranledning af hofarkitekt Lauritz de Thurah i det, man kalder nordisk senbarok. Forbilledet var intet mindre end Versailles, hvilket godt kan virke en smule overmodigt. Men fælles for de to bygningsværker er et fokus på vinduer, symmetriske forløb og muligheden for at holde en god fest.

Symmetrien, stofligheden i al den vilde luksus tager Landgreen til sig, men hun

giver det hele et godt tvist, ligesom hun lader alting vokse mere vildt, end det er tilladt i de overmanicurerede barokke bede. Ifølge den ledsagende tekst handler det også om et alternativ til tidlige tiders maskuline dominans, men den har jeg lidt vanskeligere ved at få øje på. Men skidt med det, det, jeg ser, er skønt nok!

Et andet og mere markant aspekt af Landgreens greb er der dog ingen tvivl om, hvorfor jeg ikke oplever: Det er der ganske enkelt ikke! For enden af den akse, der går durk gennem Gl. Holtegaard og deler barokhaven i to lige store symmetriske spejlende stykker, skulle der således være opsat et stort sejl, som, igen ifølge teksten, ville give et nyt perspektiv på anlægget.

Men der er intet sejl at se. Store dele af den udendørs del af udstillingen viser sig således slet ikke at være på plads, blæst væk eller dækket af gamle blade, kun to dage efter åbningen. I billetsalget mener man at vide, at det er sådan, det er, når man viser kunst udendørs.

Det passer dog langtfra, for uendelige mængder kunst vises med stor succes hver dag i det fri og i al slags vejr. Med andre ord skal der findes en løsning på Gl. Holtegaard, så alle gæster kan opleve hele udstillingen. Hvis det allerede var muligt, ville jeg helt sikkert have været mere gavmild, men som landet ligger, kan det ikke blive til mere end fire (store og bankende) hjerte.

trine.ross@pol.dk

Man kan stadig blive afhængig af Viles lallende melankoli

Kurt Vile har vendt sig om på den anden side og ladet nogle flere øjeblikke gå. Øjeblikke af vanedannende sløvsind og skønhed.

BEAT

ALEXANDER VESTERLUND

Kurt Vile: (Watch My Moves). Verve Records

Det ville være synd at sige, at Kurt Vile genopfinder sig selv for hvert album, han sender på gaden - 'Watch My Moves' er hans niende, hvis man tæller duetten med Courtney Barnett fra 2017 med. Der er snarere tale om, at han lige vender sig om på den anden side og lader nogle flere øjeblikke gå.

Tanken om et covid-19-album fra Vile er ironisk, for alle hans album falder på en måde ind under den kategori. Det har altid været en mand alene i et rum, der til gengæld er blevet udvidet af fantasien.

En mand, der driver væk, men også har fødderne plantet i en amerikansk sangtradition; surrealistisk, psykedelisk, men nede på jorden. Hans tone og levering har noget eksistentielt lallende over sig, han er en nostalgiker, der tager en dag ad gangen. Kurt Vile blev en indiestjerne, dengang den slags fandtes, og i den første

halvdel af 2010'erne var han en af de store af slagsen, kulminerende et sted mellem 'Smoke Ring for My Halo' fra 2011 og 'Believe I'm Going Down...' fra 2015.

Han flyttede aldrig til New York

Sidstnævnte er det tætteste, han er kommet på lyden af et gennembrud, som han så hurtigt - eller nok snarere langsomt - forlod igen på 'Bottle It In' fra 2018. At han måtte forlade The War On Drugs, da Adam Granduciel ville være et stadionrock-band, er en selvfølge. Han flyttede aldrig til New York, men blev hjemme i Philadelphia forstæder, hvor han nu er fyldt 42 år.

Måske skyldes det, at indierockens kronede dage er ovre, men at lytte til Kurt Vile i dag er blevet som at høre en fortidens stemme, en gammel makker, der er blevet ved med at gå i det samme denimtøj og ikke har klippet sit hår siden sidst, hvil-

ket pludselig er blevet længe siden, selv om han egentlig aldrig har været væk. At høre ham nu er som at høre slut-00'erne være retro. Lige om lidt vil en ny generation af sløve guitar-entusiaster finde ham frem som en gammel kultskikkelse.

“Det lyder som et bånd med efterladt demoguld”

På 'Watch My Moves' har han skruet ned for enhver *production value* - det lyder som et bånd med efterladt demoguld - hvorfor det også kan virke kontrainuitivt, at det er Viles første album på et stort pladeselskab.

På tekstsiden er han også blevet mere skødesløst sludrende, i momenter næsten som en Mark Kozelek; teksterne har

novellens fortællemodus over sig, men lyder på samme tid også som det ene indfald efter det andet. Det er sange, der bliver ved med at føje til, som om de - tro mod livets gang - ikke kan gå tilbage og slette (albummet er 75 minutter langt).

En troldmand med en guitar

Produktionen er intim og vokalen så langt fremme i lyd billedet, at den kravler ind i øret på lytteren, hvor den kan ligge lige så fraværende og drømmende, som den altid har været.

Kurt Vile er stadig en troldmand med en guitar, men nu også et barn med et Casio-keyboard. 'Going on a Plane Today' (bemærk den barnagtige titel) åbner albummet og lyder, som om Vile er i gang med at tage en klavertime, men åbenbarer også den umiskendelige og totalt originale Kurt Vile-lyd, uden at han gør det

store. Måden, han lægger sin stemme oven på akkorderne på, er ingen andres. Så bygges der på med blæsere og et korarrangement, og så slutter det.

'Palace of OKV in Reverse' er med sine baglæns afspillede guitarer og flydende synthesizere blandt de mest hypnotiserende Kurt Vile-numre nogensinde, 'Mount Airy Hill (Way Gone)' lyder som Beach House, der holdes indespærret i Kurt Viles trailer et sted i USA, og øjeblikket, hvor en forvrænget elguitar kommer ind på 'Fo Sho' og laver rav i Fleetwood Mac-groovet, er det bedste og mest øjeblikkeligt tilfredsstillende på et album, der tager sin tid - og så har vi ikke engang nået at tale om Springsteen-coveret 'Wages of Sin'.

Det er stadig musik, der åbenbarer en vibe, man kan blive stærkt afhængig af. alexander.vesterlund@pol.dk

Plusrabat 65 kr./md.

MANGLER DU EN BIL TIL FORÅRETS TURE?

LetsGo delebiler er en ordning for dig, som har behov for en bil til at komme ud af byen til venner, familie og oplevelser, men ikke har et dagligt bilbehov. Der er syv forskellige typer biler tilgængelig. Alt fra micro- og elbiler til stationcars og kassevogne. 1/3 af LetsGos biler er miljøvenlige biler (el, plug-in hybrid eller hybrid).

Log ind, læs mere og find rabatkode på politiken.dk/plus/rabataftaler

POLITIKEN PLUS

